

Według wnoszącego odwołanie Sąd może stwierdzić nieważność decyzji lub zmienić decyzję wyłącznie, jeśli w chwili jej przyjęcia istniała jedna z podstaw do stwierdzenia jej nieważności lub do jej zmiany spośród wskazanych w art. 65 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Sąd naruszył art. 65 ust. 2 przywołanego rozporządzenia, jeśli chodzi o zakres dokonanej przezeń kontroli zgodności z prawem, która powinna być ograniczona do okoliczności prawnych (w tym do orzecznictwa istniejącego w dniu przyjęcia decyzji) oraz do okoliczności faktycznych przedstawionych Izbie Odwoławczej. Sąd nie wykazał, że Izba Odwoławcza popełniła błąd w dniu przyjęcia zaskarżonej decyzji. Sąd zastąpił ocenę dokonaną przez Izbę Odwoławczą swoją oceną, a także dokonał oceny wyroku francuskiego Cour de cassation (sądu kasacyjnego) z dnia 10 lipca 2012 r., w odniesieniu do której wspomniana Izba Odwoławcza nie mogła zająć stanowiska.

Ponadto Sąd przeinaczył wyrok francuskiego Cour de cassation z dnia 10 lipca 2012 r., stwierdzając, że jest on „pozbawiony dwuznaczności jeżeli chodzi o zakres ochrony przysługującej z tytułu firmy i podlega stosowaniu w sposób generalny” oraz nadając mu w kontekście art. L 711-4 francuskiego code de propriété intellectuelle zakres, którego w sposób oczywisty nie posiada on wobec innych dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Wreszcie Sąd popełnił błąd, określając sektory działalności spółki Forge de Laguiole w świetle kryteriów właściwych prawu znaków towarowych. Sąd powinien był określić sektory działalności spółki Forge de Laguiole poprzez odniesienie się do przeznaczenia i używania towarów sprzedawanych przez tę spółkę, a nie wyłącznie w odniesieniu do kryterium charakteru towaru.

(¹) Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 30 grudnia 2014 r. – James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited**

(Sprawa C-613/14)

(2015/C 096/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court, Irlandia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: James Elliott Construction Limited

Strona pozwana: Irish Asphalt Limited

Pytania prejudycjalne

- 1 a) Czy w sytuacji, gdy postanowienia umowy cywilnej zobowiązują stronę do dostarczenia wyrobu wyprodukowanego zgodnie z normą krajową, która została przyjęta poprzez wdrożenie normy europejskiej przyjętej na podstawie mandatu wydanego przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie wyrobów budowlanych (89/106/EWG) (¹), wykładnia niniejszej normy stanowi zagadnienie, które może być przedmiotem wniosku o wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1a): czy w przypadku normy europejskiej EN 13242:2002 udowodnienie zgodności z niniejszą normą lub jej naruszenia może nastąpić wyłącznie na podstawie badań przeprowadzonych zgodnie z (niewydanymi na podstawie mandatu) normami przyjętymi przez CEN (*Le Comité Européen de Normalisation*), do których odwołuje się norma europejska EN 13242:2002, gdy badania takie są przeprowadzane w czasie produkcji lub dostawy; czy też naruszenie wyżej wymienionej normy (oraz odpowiednio naruszenie umowy) może zostać udowodnione za pomocą badań przeprowadzonych później, jeśli na podstawie takich badań można wyprowadzić logiczny wniosek co do naruszenia tej normy?
- 2 Czy rozpoznając sprawę cywilną dotyczącą naruszenia umowy, której przedmiotem jest wyrób wyprodukowany zgodnie z normą europejską wydaną na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję Europejską na podstawie dyrektywy w sprawie wyrobów budowlanych, sąd krajowy ma obowiązek powstrzymać się od stosowania przepisów prawa krajowego ustanawiających domniemanie jakości handlowej oraz przydatności do określonego celu lub jakości z uwagi na fakt, że przepisy ustawowe, lub ich stosowanie, tworzą normy albo wprowadzają techniczne specyfikacje lub wymagania, w których przypadku nie dokonano notyfikacji przewidzianej przepisami dyrektywy 98/34/WE (²) w sprawie norm technicznych?

- 3 Czy rozpoznając powództwo dotyczące naruszenia umowy cywilnej, które miało powstać wskutek naruszenia postanowienia dotyczącego jakości handlowej lub przydatności do użycia (wynikających z domniemań ustawowych, które kształtują treść umowy między stronami, jeśli strony domniemań tych nie zmodyfikowały lub wyłączyły) w odniesieniu do wyrobu wyprodukowanego zgodnie z normą europejską EN 13242:2002, sąd krajowy jest zobowiązany uznać, że wyrób posiada jakość handlową i nadaje się do swojego celu, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy takie domniemanie może zostać obalone wyłącznie poprzez przeprowadzenie dowodu braku zgodności z normą europejską EN 13242:2002 za pomocą badań wykonanych zgodnie z wymaganiami dla badań i protokołów, do których odwołuje się norma europejska EN 13242:2002 wykonanych w czasie dostawy wyrobu?
- 4 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 1a) i 3: czy w normie europejskiej EN 13242:2002, lub na jej mocy, został ustanowiony limit ogólnej zawartości siarki w kruszywach, przez co przestrzeganie tego limitu było wymagane m.in. po to, aby powstało domniemanie jakości handlowej lub przydatności do użytku?
- 5 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na [pytania] 1a) i 3: czy udowodnienie, że wyrób opatrzony był oznakowaniem CE jest konieczne, aby powołać się na domniemanie wynikające z załącznika ZA do normy europejskiej EN 13242:2002 lub art. 4 dyrektywy w sprawie wyrobów budowlanych (89/106/EWG)?

(¹) Dyrektywa Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz.U. L 40, s. 12).

(²) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 31 grudnia 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Atanasowi Ognjanowowi**

(Sprawa C-614/14)

(2015/C 096/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Skazany: Atanas Ognjanow

Druga strona postępowania: Sofijska gradska prokuratura

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii (art. 267 akapit drugi TFUE w związku z art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem, art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w związku z innymi mającymi zastosowanie przepisami) zostanie naruszone, jeżeli sąd, który przedstawił wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, po otrzymaniu orzeczenia wydanego w trybie prejudycjalnym będzie nadal rozpoznawał sprawę – bez wyłączenia się przez sędziego ze sprawy – i wyda orzeczenie co do istoty; podstawę do tego wyłączenia sędziego stanowi wyrażenie przez sąd wstępnego stanowiska co do istoty sporu we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (a mianowicie sąd przyjął, że miały miejsce określone okoliczności faktyczne oraz że w odniesieniu do tych okoliczności faktycznych stosuje się określoną normę prawną)[?]

Pytanie przedstawia się z założeniem, że przy ustalaniu okoliczności faktycznych oraz prawa właściwego – w celu przedstawienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – zachowano wszystkie prawne wymogi proceduralne odnoszące się do ochrony prawa stron do wskazywania dowodów oraz ich prawa do występowania przed sądem.